

[Arbejdsministeren]

bejdstilsynet er i øjeblikket i gang med at vurdere en lang række kemiske produkter, herunder kosmetiske produkter, farlighed med henblik på at fremkomme med forslag til regler, som sikrer en brugsanvisning ved anvendelse af disse produkter.

Jeg kan tilføje, at der mellem arbejdstilsynet og miljøstyrelsen er enighed om, at miljøministeriets mærkningsbestemmelser i kosmetikbekendtgørelsen ikke er til hinder for, at der efter arbejdsmiljølovgivningen fastsættes regler om leverandørbrugsanvisninger, idet disse ikke nødvendigvis behøver at være anført på den enkelte produktpakning.

Spm. nr. S 1683

Til *udenrigsministeren* (28/8 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren sørge for, at udenrigsministeriet udarbejder et notat, der bygger på en mere realistisk bedømmelse af situationen i Libanon?«

Begrundelse

Ifølge Politiken den 26. august 1986 har udenrigsministeriet i et notat af 9. juli 1986, som har betydning for flygtningenævnets afgørelser, skrevet, at sunnimuslimer ikke løber nogen særlig risiko ved at blive sendt hjem til Libanon.

Man skal være et forhærdet gemyt for at kunne skrive, at en flygtning »ikke løber nogen særlig risiko« ved at blive sendt tilbage til f.eks. det krigshærgede Beirut, hvor sunnimuslimerne presses hårdt af bl.a. Amalmilitsen, som ønsker at erobre kontrollen med den del af Vestbeirut, hvor sunnimuslimerne bor. Amalmilitsen er bevæbnet med bl.a. tanks, maskingeværer og artilleri, og fremstødet i området begyndte med militsens angreb på tre flygtningelejre, bl.a. Sabra og Shatila, i 1984 og 1985.

Desværre har den danske ambassadør selv på grund af krigshandlinger måttet fortrække til Damaskus, hvor han er i bedre sikkerhed, og han har derfor ikke personlig kunnet følge udviklingen i Libanon, men det er jo muligt via den internationale presse – f.eks. områdets engelsksprogede avis Monday Morning – at danne sig en forestilling om livsbetingelserne, selv om vel kun den, der har prøvet det, helt kan forestille sig, hvordan

det er at leve i en dagligdag domineret af bombesprængninger, ildkampe, attentater, kidnapninger, tortur, »forsvindinger« osv.

Svar (5/9 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De oplysninger og vurderinger, der gengives i udenrigsministeriets skrivelse af 9. juli 1986 til flygtningenævnets sekretariat om sunnimuslimerne stilling i Beirut og Libanon, bygger – som det også fremgår af skrivelserne – på materiale indsamlet fra en række kilder. Ud over den danske ambassade i Damaskus drejer det sig om en række vestlige landes flygtningemyndigheder og UNHCR. Skrivelsen bør læses som en helhed, og gør spørgeren det, vil han se, at det bl.a. fremgik, at situationen ikke synes at være værre for sunnimuslimerne end for andre befolkningsgrupper, og at der derfor – generelt set – ikke kan siges at være tale om nogen særlig risiko for denne befolkningsgruppe ved eventuel tilbagesendelse i forhold til andre befolkningsgrupper. Hver enkelt asylansøgning vil derfor som hidtil blive bedømt ud fra konkrete afvejninger og vurderinger i den enkelte sag.

Lad mig tilføje, at jeg er orienteret om, at også Dansk Flygtningehjælp i sin seneste vurdering giver udtryk for, at der, som den øjeblikkelige situation ser ud, ikke generelt synes at være speciel risiko for sunnimuslimer.

Spm. nr. S 1684

Til *miljøministeren* (28/8 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange minutter forventer man at der vil gå fra det øjeblik, der bliver slået alarm fra Barsebäck, og indtil der er givet det, der kaldes havarialarm til den danske befolkning?«

Begrundelse

Vindretning og hastighed har en afgørende betydning, hvis det værst tænkelige uheld skulle ske på Barsebäck. Befolkningens muligheder for at søge beskyttelse afhænger derfor af, med hvilken hastighed advarslen kommer.